

Draga braćo i sestre u vjeri Kristovoj!

Poštovani i dragi nadbiskupe Đuro, i svi vi pozdravljeni od domaćina...

Božja Riječ uvijek je živa i životna, upućuje i oživljava, hrani nadu i daje životnu snagu. Tako i danas na Dan sjećanja na žrtvu Vukovara – dan Spomen hodočašća u **Vukovar**.

Ime ovoga grada već 34 godine drugačije se izgovara. Drugačije odjekuje. Traži poštovanje. Izaziva duboko suosjećanje **boli** i **ponosa**. Spomen na stradanje **grada**, njegovih stanovnika, naroda, **čovjeka**. Sjećanje na nevolju, muku, patnju, ono kad su narod – biblijskom slikom – **ujedale ljutice**. Ali ne zmiје kao Izraelce na putu u Obećanu zemlju, nego granate, mine, ispaljeni metci agresora, osvajača, rušitelja, a još više neshvatljiva, neobjašnjiva mržnja koja razara, uništava i gazi ljudsko dostojanstvo u ime nekih svojih ciljeva, sve pretvara u **nečovječnost**, u pakao – u odsutnost smisla, dobrote i ljubavi. **Što onda ostane od života?**

Zbog svega toga što pretrpi, Vukovar postade poseban. Postaje više od svoga imena kojim bi se zvao jedan grad. Jednostavno traži da se prema njegovu spomenu i sjećanju odrediš, sjetiš, pomoliš, uspomenu čuvaš i bdiješ da se to nikada više ne dogodi. Nigdje, ni u tvojoj, ni u mojoj duši. Da rane jednom zacijele. Da se životni polet nadvije nad svaku podnesenu patnju. Da svako novo svitanje bude novi dah nade, života i radosti koja pokazuje budućnost Obećane zemlje.

Crkva hrvatskih mučenika na Udbini želi čuvati sva sjećanja, svih stratišta i svih žrtava, svih heroja vjere, čovjekoljublja i domoljublja na jednome mjestu kroz čitavu povijest hrvatskog naroda. Godine 2013. bio sam čuvarom toga svetišta. U pulskoj areni priprema se proglašenje blaženim Miroslava Bulešića, ubijenog svećenika u Drugom svjetskom ratu. Rečenica iz njegova dnevnika pred samo smaknuće, para uši i dušu: *Moja osveta je oprost!* Dan prije proglašenja blaženim u Crkvu hrvatskih mučenika na Udbini dolaze Vukovarci, na putu do Pule. Nose veliki drveni reljef blaženog Miroslava, rad g. Laste iz Bogdanovaca, slave svetu misu s reljefom pred oltarom. Jaka simbolika – da novog heroja vjere, novo lice blaženog mučenika iz našeg naroda donesu u Crkvu hrvatskih mučenika upravo Vukovarci. Blaženi Miroslav je smogao snage svaku protivštinu života, svaku kušnju, svaku prijetnju podvrgnuti svjetlu evanđelja i Božje ljubavi koja uvijek pobjeđuje. Snagom Božje ljubavi nadvladati svaku situaciju, izdići se iznad, ne potonuti, ostati čovjek, ostati Božji.

Knjiga Brojeva donosi događaj s putovanja izraelskog naroda prema Obećanoj zemlji. Put je naporan. Putovanje traje. Iskušenja su velika, a narod nestrpljiv. Krenuli su s velikom nadom obećane zemlje, slobode. Idu prema *Crvenome moru*. Tamo ih je Bog spasio, more pred njima otvorio da prođu po suhu, neprijatelje zaustavio, pokazao svoju prisutnost. Toga se sada ne sjećaju, samo mrmljaju i prigovaraju, čak u pitanje postavljaju zašto su uopće izišli iz Egipta – iz ropstva. Utonuli su u beznađe. Stiže nevolja, kazna. Zmiје ljutice, pomor. Tek ih je to otriježnilo i vape za izbavljenjem. Priznaju grijeh „*Sagriješili smo kad smo govorili protiv Boga i protiv tebe Mojsije. Pomoli se Bogu da ukloni zmiје od nas!*“. Mojsije, na Božju naredbu, pravi zmiју od mjedi, stavlja je na stup. Treba u nju pogledati. Zlo će biti zaustavljeno, samo ako vjeruju da ih Bog može spasiti i da će ih spasiti. Ako budu imali taj pogled vjere, nade i pouzdanja, taj unutarnji stav duše, to opredjeljenje. Ako se Bogu obrate, ozdravit će,

neće umrijeti. Ako imaju nade da se put nastavlja, da je obećana zemlja pred njima, da je Bog s njima i da ih neće napustit.

Doći će vrijeme, Stup će se pretvoriti u križ, a mjedenu zmiju zamijenit će sam Božji Sin. Tada će nastati spasenje i Kraljevstvo Božje. Zbačen će biti tužitelj braće, zbačena laž zavođenja od početka, *svjedoči Knjiga Otkrivenja*.

On, Isus Krist, postat će mir naš, jer će svu mržnju, sav grijeh svijeta uzeti na sebe. Pregradu razdvojnici koja dijeli čovjeka od čovjeka, čovjeka od Boga – kaže sveti Pavao – razori u svome tijelu, koje on daje dragovoljno razapeti. Izmiri nas s Bogom po svome križu jer želi sazdati novog čovjeka pošto je sam ušao u svaku ljudsku patnju, bol i samu smrt – dragovoljno, da svima ponudi pristup Ocu nebeskom.

Pred nekoliko godina, sudjelovao sam na sinodi za mlade. Jednu večer bio je poseban program duhovnih pjesama i svjedočenja. Svjedočila je jedna medicinska sestra iz Španjolske. Ovo je bilo njezino svjedočanstvo.

Svakodnevno je obilazila teško bolesnog mladog čovjeka, ni trideset godina. Umirao je u teškim bolovima. Pokušala ga je nagovoriti na zajedničku molitvu. On je odbijao. Ljutio se na Boga zašto mu je dao takvu patnju i očito, kratak život. Svi njezini poticaji da se počne moliti, da od Boga traži pomoć, bili su uzalud. Jednom joj je priznao da nije ni kršten. Ona mu je pokušala približiti Isusa koji trpi za nas na križu, za naše spasenje. Njemu je to bilo neprihvatljivo.

Jednom mu je jednostavno prišla i rekla: Zahvalite Bogu što vas je našao dostojnim tolike patnje ako je uspijete prikazati za spas svoje duše, za spas svojih bližnjih i mene i cijeloga svijeta. Ta ga je rečenica dotakla, obratila, posve promijenila. Rodila se vjera – i – patnja je dobila smisao. Nakon par dana tražio je svećenika, krstio se i primio sakrament bolesničkog pomazanja. Poživio je još nekoliko dana, počeo je moliti s tom sestrom i prihvatio svoju bol kao zadaću i križ koji mu je Bog namijenio za spas svijeta. Uskoro je preminuo predajući duh svoj u Božje ruke. – Potresno svjedočanstvo. – Biti zahvalan Bogu za patnju, za poteškoće, jer te našao dostojnim da s Njim nosiš križ. – Čovjeku to vraća dostojanstvo a patnji daje smisao.

Sin Božji na križu traži naš pogled vjere i istine. I 1991. i danas 2025. I naša povijest traži pogled vjere i istine, i raskrinkavanja svake laži. Čudesna je snaga vjere: gleda u Raspetoga i nada se da to nije kraj, vjeruje da to nije kraj. Vjeruje da je *pobijeđeni* zapravo *pobjednik*! Od Izraelaca koji putuju do obećane zemlje – preko žrtve Božjeg jedinorođenca kao naše Pashe – prijelaza do otvorenih vrata Neba po Isusovu uskrsnuću. Nada i vjera stalno se isprepliću. – Jednako tako isprepliću se sumnja, nevjerica i opasnost beznađa. Ako nas beznađe obuzme, nevjera zaslijepi, a sumnja sputa u prihvaćanju životnog križa, onda se i cilj izgubi iz vida i nastupa sebičnost i besmisao.

Ali ako je Gospodin pastir moj, pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim jer Ti si sa mnom.

Isus će reći apostolima: „Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'“.

Vjera u Boga, Sina njegova koji svojim pripravlja trajno boravište, koji dolazi uzeti nas k sebi. Sigurno su se i Vukovarci pitali, kao i apostol Toma: Kamo to Isus odlazi, kamo nas zove? Kako doći, kojim putem? Tragajući za tim odgovorima pronaći Put, Istinu i Život u Isusu Kristu. Ustrajavati usprkos poteškoćama, kušnjama, neprijatelju koji razara, usprkos vlastitim ljudskim slabostima, svemu onom što se nađe na životnom putu prema vječnosti. Ali nikada ne odustati da Isus bude naš Put – Istina i Život.

Kako napisa sveti Augustin: O blaženog li ondje Aleluja, o bezbrižnog, o sigurnog od protivnika! Ne, ondje nema neprijatelja, svi su ondje prijatelji! I ovdje se i ondje hvali Bog, ali ovdje ga hvale zabrinuti, ondje *zbrinuti*; ovdje smrtni, ondje vječno *živi*; ovdje u nadi, ondje u *posjedovanju*; ovdje na putu, ondje u *domovini*. – Vječnoj Domovini bez zalaza Sunca jer Svevišnji je vječno svjetlo ljubavi, dobrote i milosrđa.

I danas u Vukovaru prije svega molimo: svi stradali, preminuli, sve žrtve rata neka Bog zamiluje svojim beskrajnim božanskim milosrđem, oproštenjem svakog grijeha. I neka nagradi vječnom radošću svaku podnesenu žrtvu i bol, svako dobro djelo i iskazanu ljubav prema drugom čovjeku.

Da rane jednom zacijele. Da se životni polet nadvije nad svaku podnesenu patnju. Da svako novo svitanje bude novi dah nade, života i radosti koja pokazuje budućnost Obećane zemlje. Da nad svakom kolijevkom bude nada, a plač novorođenčeta da se pretvori u radost novog života. Da svi budemo istinski hodočasnici nade s pogledom vjere u Isusa Krista. I da nikada više ova zemlja „*ne čuje oružja zvuk*“.

Amen